

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Sant Antoni de Pàdua, el sant de tots

Parròquia de la Mare de Déu de Betlem, altar de sant Antoni de Pàdua (Barcelona)

El proper dijous s'escau la festa de sant Antoni de Pàdua, prevere i doctor de l'Església, una figura vinculada a sant Francesc d'Assís i als primers temps del franciscanisme.

D'entrada, cal dir que el sant de Pàdua no era italià sinó portuguès. Va néixer a Lisboa entorn de l'any 1190 i va morir a Pàdua l'any 1231. L'any 1220 es va fer franciscà i va anar com a missioner al nord d'Àfrica. Quan estava tornant a Portugal per raons de salut, una tempesta el va portar a Sicília, d'allà va anar al convent de Montepaolo (Forlì), on va començar a predicar. Va ser un bon predicador que va arribar a tots els estaments de la societat del seu temps, dels més pobres als més rics. Més tard, va començar la tasca de professor a la ciutat universitària de Bolonya.

Del seu ensenyament va néixer l'escola teològica franciscana. Sant Francesc, que anomenava amicalment a sant Antoni «el meu bisbe», li va dirigir una carta en què li deia: «M'agrada que ensenyis la sagrada teologia als germans, a condició que, per raó d'aquest estudi, no apagueis en ells l'esperit de pregària i devoció, com es diu en la regla».

Sant Antoni de Pàdua és un sant ben conegut i estimat. D'una banda, s'hi encomanen els obrers del ram de la construcció, que el tenen com a

patró i li demanen que els alliberi de patir accidents. Altres gremis més dolços, com els confiters i xocolaters, també l'han volgut com a patró. D'altra banda, també és un sant protector de les persones que busquen alguna cosa perduda i protector de les relacions de parella, quan de vegades s'afebleixen. Sigui com sigui, aquest sant ens protegeix i proporciona tranquil·litat.

Quan parlem de sant Antoni de Pàdua ens venen al cap els «13 dimarts a sant Antoni», que van esdevenir molt populars a partir de l'any 1619. El papa Lleó XIII, el 1898, va concedir una indulgència plenària als fidels que, durant tretze dimarts o diumenges consecutius, fessin actes de devoció en honor al sant.

Diuen que de ben jovenet ja mostrava una sensibilitat especial cap als més febles i angoixats. En aquest sentit, l'esperit misericordiós d'aquest sant ha perviscut en molts gestos i obres caritatives com l'anomenat «pa dels pobres», que consistia, en un inici, en una ofrena de pa a una persona necessitada, en record d'un miracle del sant. Es diu que sant Antoni va alimentar uns pobres amb tot el pa del convent i miraculosament el pa va tornar a aparèixer.

Benvolguts germans i germanes, no oblidem el testimoni que ens deixen els sants i santes. Ells ens indiquen el camí de la saviesa cristiana més pràctica. Els franciscans transmeten el desig realista de portar a tots «pau i bé». Demanem aquesta capacitat de cercar la pau i fer el bé, com a expressió de la nostra fe en Déu que és amor. Un amor que ens ha manifestat, sobretot, en la persona del seu fill Jesucrist. Felicito tots els que celebren avui la seva onomàstica i tots els que tenen per patró sant Antoni de Pàdua.

ACTUALITAT

Barcelona celebra la solemnitat de Corpus Christi

Aquest diumenge 2 de juny ha tingut lloc la missa de la Solemnitat del Santíssim Cos i Sang de Crist que aquest any s'ha presentat amb el lema «Jesucrist surt al carrer». Com és tradició, la celebració va tenir lloc al Pla de la Seu, als peus de la Catedral de Barcelona, que va quedar ple dels fidels, entre els quals destacaven les confraries i entitats del seguici festiu i popular. La celebració va anar a càrrec del cardenal Joan Josep Omella, acompanyat dels bisbes auxiliars Mons. David Abadías i Mons. Javier Vilanova i Pellisa, així com del Capítol de la Catedral i diversos preveres i diaques diocesans.

Després de la celebració es va donar pas a la tradicional processó amb el Santíssim Sagrament en la Custòdia del segle XIV que reposa sobre el tron del rei Martí l'Humà, acompanyada del seguici religiós i popular. Enguany, es va recuperar la manera tradicional de portar la custòdia sobre el baiart, carregat pel Cos de Portants del Sant Crist, i coberta pel tàlem, també portat a pes. El recorregut que es va seguir va ser: Plaça Nova, c/ dels Arcs, c/ de Cucurulla, Pl. de la Cucurulla, c/ del Pi, Pl. de Sant Josep Oriol, Pl. del Pi, c/ del Cardenal Casañas, la Rambla, c/ de Ferran, Pl. Sant Jaume, i c/ del Bisbe.

ENTREVISTA

Vocació laical

VICTORIA MARQUINA

La Victoria i en Mario es van casar el 16 de setembre de 2023. Viuen el matrimoni com una vocació laical, «que pretén ser camí de santedat a través de la relació amb una persona concreta; en el meu cas, del meu marit», afirma la Victoria Marquina, metgessa especialitzada en l'aparell digestiu i col·laboradora de la Pastoral de la Salut de Barcelona. «El Senyor em crida a través d'en Mario per viure junts aquest camí cap a Déu, per al qual cal comprensió entre els esposos, perquè el matrimoni és un do i una tasca de responsabilitat que té com a centre Déu», afegeix.

El matrimoni és també una vocació que requereix compromís?

La vocació sempre és una crida, i com a crida exigeix una resposta, a la qual li cal una tasca. El do, el regal d'una vocació concreta com és el matrimoni exigeix una responsabilitat, que és el compromís —no forçat, en la llibertat—; i el matrimoni és una proposta tan atractiva, la que el Senyor fa als esposos, que al final el compromís és gairebé espontani, si s'està ben predisposat. Per obtenir aquesta obertura al compromís cal una predisposició de vida d'oració, un silenci interior per poder escoltar la crida, i també un desig gran d'una vida plena, saciada, no estreta ni petita.

Però avui hi ha una certa por al compromís...

Avui hi ha un cert egoisme, que fa que ens busquem a nosaltres mateixos abans d'estimar l'altre. Al matrimoni se'ns demana una entrega plena. La pèrdua de fe en la societat actual pot portar a què aquesta crida s'escolti molt fluixet, a no comprometre's. A l'Església tenim bons exemples, com ara els nostres pares, que sí que han respost a la crida amb l'entrega a la família.

De què li està més agraïda a Déu?

Li estic profundament agraïda que hagi posat en Mario en la meua vida, que ens hagi cridat a una vocació matrimonial junts. Molt agraïda perquè ens ha donat la seva gràcia per viure un nou viatge de forma cristiana, que ens ha donat més fortalesa i que ens ha permès establir les bases i els fonaments per valorar el matrimoni, una vocació preciosa.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

Marxo de casa

Un jove, a punt de casar-se, en un dels darrers sopars que feia amb els pares i germans a la llar familiar, els va llegir un escrit. En transcriu l'inici. «El proper divendres encetaré una nova etapa de la meua vida i no voldria fer-ho sense dir-vos algunes coses que porto molt endins. Des de menut m'heu ensenyat i transmès uns valors que m'han fet el que soc. Cada dia he vist en vosaltres l'exemple del que heu predicat i em sento orgullós que hagi estat així perquè penso que valors com la generositat, l'agraïment, el lliurament, la constància, l'afecte, l'altruisme, la sinceritat... en resum, l'amor tan relacionat en nosaltres amb la fe, són difícils de trobar actualment.

Jo he seguit un procés de maduració llarg i amb molts alts i baixos que també heu patit, sempre al meu costat. No trobo un moment important de la meua vida sense la vostra presència. Marxo de casa però sé que seguirà sent casa meua. Mai m'ha faltat res i sempre heu estat a prop quan us he necessitat, tot i que de vegades m'he resistit una mica a la vostra ajuda. La família ha de ser el més important.

Ara començarem la nostra amb la Gemma. Us estimo i vull compartir amb vosaltres tots els esdeveni-

ments que vinguin, els bons i els dolents [...].»

Poc podien esperar aquestes paraules els pares que havien viscut els «alts i baixos» del fill «que de vegades m'he resistit a la vostra ajuda». La sembra en la seva vida havia començat «des de menut», en realitat molt abans, perquè fou fill de l'amor. S'ha sentit acompanyat, «sempre heu estat a prop», els pares li han dedicat temps, li han transmès valors i els té com a «exemple del que heu predicat», com a testimonis i referents. L'han ajudat a formular un propòsit: «La família ha de ser el més important» i en ells ha trobat «en resum, l'amor tan relacionat en nosaltres amb la fe». Déu a prop. A més, ha après a ser agraït amb els que l'han ajudat a ser. Per això en dona gràcies. «Honra el pare i la mare... així tindràs llarga vida i seràs feliç.» (Dt 5,16).

Aquests pares esdevingueren referència exemplar. És una llàstima que la pèrdua, quasi totalment, de la força de l'exemple i del testimoni de la pròpia vida com a valor fonamental en l'educació i també en l'educació dels fills, faci que molts pares no se'n sentin referents, amb les repercussions que això comporta. Sempre som a temps, però, per refer el camí.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¡Los hay con suerte!

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En una de las oraciones del Ángelus dirigida por san Juan Pablo II, comentó la advocación del Corazón de Jesús que le alaba por ser lleno de bondad y de amor. Añadió un hermoso y tierno anhelo; decía que deseaba hablar al Corazón del Hijo mediante el Corazón de la Madre. «¿Qué puede haber más bello que el coloquio de estos dos corazones? Queremos participar en él.»

El Papa recordaba el momento de la anunciación, en el que «comenzó el coloquio del Corazón de la Madre con el Corazón del Hijo». Este coloquio nunca se detuvo ni se detendrá.

En Nazaret encontramos otro interlocutor, testigo privilegiado del diálogo de María y Jesús, santo participante de este hogar lleno de bondad y de amor. Al contemplar a san

José con afecto decimos: ¡Los hay con suerte!

Si ellos son miembros de una familia elegida, con toda humildad, también nos podemos decir unos a otros. ¡Los hay con suerte! Somos hijos de Dios en el Hijo. María es nuestra Madre, el Señor nos la dio desde la Cruz. Estamos llamados a introducirnos en el coloquio de los corazones de Jesús y María, que nos esperan llenos de bondad y de amor.

Que María, que supo acoger y responder al amor del Señor, nos ayude a manifestar a nuestros hermanos, la plenitud del amor que se irradia y se difunde desde sus corazones sobre todos nosotros. Entreguemos bondad y cercanía en primer lugar sobre los que sufren y los pobres.

Lectures de la missa diària i santoral

10. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Re 17,1-6 / Sl 120 / Mt 5,1-12]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dimarts [Ac 11,21b-26;13,1-3 / Sl 97 / Mt 10,7-13]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí. Santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaïda o Alcía, vg. cistercenca.

12. ■ Dimecres [1Re 18,20-39 / Sl 15 / Mt 5,17-19]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Ierlanda (o Violant), religiosa franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ Dijous [1Re 18,41-46 / Sl 64 / Mt 5,20-26]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció. Sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. ■ Divendres [1Re 19,9a.11-16 / Sl 26 / Mt 5,27-32]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC), santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dissabte [1Re 19,19-21 / Sl 15 / Mt 5,33-37]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850). Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.

16. ■ † Diumenge vinent, diumenge XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17,22-24 / Sl 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4,26-34]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, màrtirs (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

DIUMENGE X DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre del Gènesi (Gn 3,9-15)

El Senyor Déu cridà l'home i li digué: «¿On ets?» Ell li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat». Li digué el Senyor Déu: «¿Qui t'ha fet saber que anaves nu? ¿És que has menjat del fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat». El Senyor Déu digué a la dona: «¿Per què ho has fet, això?» Ella li respongué: «És que la serp m'ha enganyat».

El Senyor Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegars sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló».

Salm responsorial (129)

R. Si tinguéssiu en compte les culpes, Senyor, ¿qui es podria sostenir?

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 4,13-5,1)

Germans, l'Escriptura diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat». Nosaltres, doncs, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell que ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és ben bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria. Per això no ens desanimem. És veritat que la vida d'home que vivim per fora es va consumint, però la que vivim dins nostre es va renovant cada dia, perquè el pes lleuger del que ara sofrim, i que dura tan poc, va acumulant un pes incomparable de glòria que durarà sempre. I nosaltres no apuntem a això que veiem, sinó a allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre. El nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït; però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet per mà d'homes, etern.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 3,20-35)

En aquell temps, Jesús entrà a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent que no els quedava temps ni de menjar. Quan els seus sentiren dir el que feia hi anaren per endur-se'l perquè deien que havia perdut el seny. Per altra banda, els mestres de la Llei que havien vingut de Jerusalem deien que estava posseït de Beel-Zebul, i que treia els dimonis pel poder del rei dels dimonis. Jesús els cridà i els rebatia valent-se de paràboles. Els deia: «¿Com pot ser que Satanàs vulgui treure fora Satanàs? Si un reialme es divideix en faccions que lluiten les unes contra les altres no pot durar gaire temps. I si dins d'una família hi ha divisions, tampoc no pot durar. Igualment si el regne de Satanàs s'ha dividit en faccions que lluiten entre elles, ja no se sosté: no pot durar. A casa d'un guerrer valent ningú no pot penetrar-hi per prendre-li el que té sense encadenar-lo abans; només així li podrà saquejar la casa. Us ho dic amb tota veritat: Per més pecats que un home cometés i per més blasfèmies que proferís, Déu està disposat a perdonar-lo; però el qui injuria l'Esperit Sant, Déu no el perdonarà mai i sempre serà reu del seu pecat». Jesús va fer aquesta afirmació perquè deien que tenia un esperit maligne. Després arriba la mare de Jesús amb els seus familiars i, de fora estant, el fan cridar. La gent que seia al voltant d'ell li diu: «La vostra mare i els vostres parents són aquí fora, que us volen veure». Ell els respon: «¿Qui són la meva mare i els meus parents?» Llavors mirant els qui seien tot al voltant, diu: «Aquests són la meva mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meva parenta, la meva mare».

Lectura del libro del Génesis (Gén 3,9-15)

Cuando Adán comió del árbol, el Señor Dios lo llamó y le dijo: «¿Dónde estás?». Él contestó: «Oí tu ruido en el jardín, me dio miedo, porque estaba desnudo, y me escondí». El Señor Dios le replicó: «¿Quién te informó de que estabas desnudo?, ¿Es que has comido del árbol del que te prohibí comer?». Adán respondió: «La mujer que me diste como compañera me ofreció del fruto y comí». El Señor Dios dijo a la mujer: «¿Qué has hecho?». Ella respondió: «La serpiente me sedujo y comí». El Señor Dios dijo a la serpiente: «Por haber hecho eso, maldita tu entre todo el ganado y todas las fieras del campo; te arrastrarás sobre el vientre y comerás polvo toda tu vida; pongo hostilidad entre ti y la mujer, entre tu descendencia y su descendencia; esta te aplastará la cabeza cuando tú la hieras en el talón».

Salmo responsorial (129)

R. Del Señor viene la misericordia, la redención copiosa.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 4,13-5,1)

Hermanos: Teniendo el mismo espíritu de fe, según lo que está escrito: «Creí, por eso hablé», también nosotros creemos y por eso hablamos; sabiendo que quien resucitó al Señor Jesús también nos resucitará a nosotros con Jesús y nos presentará con vosotros ante él. Pues todo esto es para vuestro bien, a fin de que cuantos más reciban la gracia, mayor sea el agradecimiento, para gloria de Dios. Por eso, no nos acobardamos, sino que, aun cuando nuestro hombre exterior se vaya desmoronando, nuestro hombre interior se va renovando día a día. Pues la leve tribulación presente nos proporciona una inmensa e incalculable carga de gloria, ya que no nos fijamos en lo que se ve, sino en lo que no se ve; en efecto, lo que se ve es transitorio; lo que no se ve es eterno. Porque sabemos que si se destruye esta nuestra morada terrena, tenemos un sólido edificio que viene de Dios, una morada que no ha sido construida por manos humanas es eterna y está en los cielos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 3,20-35)

En aquel tiempo, Jesús llegó a casa con sus discípulos y de nuevo se juntó tanta gente que no los dejaban ni comer.

Al enterarse su familia, vinieron a llevárselo, porque se decía que estaba fuera de sí. Y los escribas que habían bajado de Jerusalén decían: «Tiene dentro a Belzebú y expulsa a los demonios con el poder del jefe de los demonios».

Él los invitó a acercarse y les hablaba en parábolas: «¿Cómo va a echar Satanàs a Satanàs? Un reino dividido internamente no puede subsistir; una familia dividida no puede subsistir. Si Satanàs se rebela contra sí mismo, para hacerse la guerra, no puede subsistir, está perdido. Nadie puede meterse en casa de un hombre forzado para arramblar con su ajuar, si primero no lo ata; entonces podrá arramblar con la casa. En verdad os digo, todo se les podrá perdonar a los hombres: los pecados y cualquier blasfemia que digan; pero el que blasfeme contra el Espíritu Santo no tendrá perdón jamás, cargará con su pecado para siempre». Se refería a los que decían que tenía dentro un espíritu inmundo.

Llegan su madre y sus hermanos y, desde fuera lo mandaron llamar. La gente que tenía sentada alrededor le dice: «Mira, tu madre y tus hermanos y tus hermanas están fuera y te buscan».

Él les pregunta: «¿Quiénes son mi madre y mis hermanos?» Y mirando a los que es estaban mirando alrededor, dice: «Éstos son mi madre y mis hermanos. El que haga la voluntad de Dios, ese es mi hermano y mi hermana y mi madre».

COMENTARI

S'ha de fer el bé, encara que et calumniïn

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Hi ha qui diu: «la millor defensa és un bon atac», i això és el que els mestres de la Llei, d'aquell temps, van fer amb Jesús. No entenien el que deia i el que feia Jesús de Natzaret; pensaven que anava contra els seus interessos; no comprenien com era que tingués tanta gent que l'escoltava i el seguia.

Què poden fer aquells mestres de la Llei? Decideixen atacar-lo frontalment i dir que si atreu la gent i realitza actes extraordinaris, és pel poder dels dimonis (l'esperit del mal), Satanàs. Jesús veu que és un atac frontal contra la seva persona i el seu missatge, per desacreditar-lo plenament a Ell, que diu i fa el bé. L'acusen dient que tot ho fa amb poders del maligne.

És l'actitud d'aquelles persones que per defensar-se de les seves males accions acusen injustament els que tenen al seu costat. Passava en temps de Jesús, però també passa avui en diferents països del món i a casa nostra. Tots saben que hi ha moltes persones cristianes i altres que no ho són, que estan compromeses i treballen noblement i amb molt d'esforç per la pau, la justícia i la solidaritat en diferents realitats, i que són criticades i calumniades, i algunes són tractades amb violència i mort, perquè el que estan realitzant no agrada als que tenen poder, i creuen que les seves accions perjudiquen els seus egoistes interessos.

Jesús, també avui, denuncia aquestes maneres de procedir. I ens demana que no ens fem enrere davant de situacions injustes. Un segon tema ens presenta l'Evangelí d'avui: Quines persones són els veritables familiars de Jesús? Jesús mateix diu: «tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meva parenta, la meva mare».

Aquestes paraules que podrien semblar un menyspreu per la mare de Jesús i els seus familiars que el volen veure, esdevenen una més gran valoració de la seva realitat. Maria és més íntima de Jesús per la seva fe, esperança i amor, que per ser la mare física del Senyor. També nosaltres, per la fe, l'esperança i l'estimació, passem a ser de la gran família de Jesús, formant part de la seva gran comunitat, la seva Església.

Agraciats per ser de la família de Jesucrist, siguem valents per no fer-nos enrere davant les dificultats, les calúmnies i les falses acusacions que se'ns puguin presentar.

ACTIVITATS DEL SR. CARDENAL

Caputxins de Sarrià. El proper divendres, 14 de juny, a les 19 h, el cardenal Omella administrarà el sagrament de la confirmació a la fe cristiana, als Caputxins de Sarrià. (Plaça de Cirici Pellicer, 1571).

AGENDA

La poesia religiosa de Vicent Andrés Estellés. El proper dimarts, 11 de juny, de 18.30 a 20 h, la Fundació Joan Maragall organitza un recital de poesia sobre antologia de poesia religiosa. La lectura de poemes a càrrec de David Jou i Carles Torner. El recital tindrà lloc a la Llibreria Jaimes. (c/ València, 318).

Renovació Carismàtica Catòlica a Catalunya. Viatge del 4 al 7 de juliol de 2024 amb motiu de la 44a Assemblea Nacional de la Renovació Carismàtica Catòlica que se celebrarà a Alcobendas (Madrid). Per a més informació podeu trucar al tel. 670 901 299.

Casa Betània. El proper diumenge, 16 de juny, de 10 a 17.30 h, recés de la Casa Betània. Dirigit per fra Francesc

Càritas presenta la Memòria d'activitats 2023

Càritas Diocesana de Barcelona adverteix que està arribant al límit de la seva capacitat d'atenció social. Durant el 2023, Càritas Diocesana de Barcelona ha acompanyat 20.379 llars, on hi viuen 44.526 persones. Una altra data destacable és que el 72% de les llars ateses per Càritas no viuen en un habitatge digne, i que el 51% han de sobreviure en una habitació de relloguer.

Sánchez, ofm cap. Tema: «Mogut pel vostre cor». Per a més informació: tel. 933 751 102. (c/ Bonavista, 37).

Monestir de Sant Pere de les Puel·les. Del 12 al 21 de juliol, «Camí de Contemplació. Vuit dies intensius d'aprofitament». Adreçat a persones ja iniciades en la meditació contemplativa. Acompanyat per Glòria Andrés i Rosa Suriñac, mètode de Franz Jalics sj. Inscripcions fins al 3 de juliol enviant un correu electrònic a: activitatspuelles@gmail.com.

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Organització de dos pelegrinatges al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes amb persones malaltes i/o discapacitades (juny i setembre). El pelegrinatge d'enguany comença el 27 de juny fins a l'1 de juliol; el de setembre serà del 26 al 30. Més informació al tel. 934 874 009. (c/ Consell de Cent, 224-228).

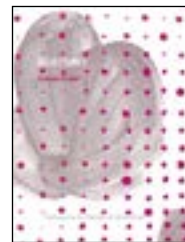
Espai d'Interioritat Francesc Palau. Del 27 de juny al 5 de juliol, exercicis espirituals guiats per M. Vallejo, caputxí. Més informació: tels. 938 233 108 / 680 384 360.

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

LLIBRES

Relectures, de Bernabé Dalmau. Aquest llibre de 88 pàgines, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, vol ser una panoràmica de quins són els centres d'interès, enmig dels canvis de la societat i de la mateixa Església, que poden motivar un monjo a expressar el seu pensament. El repàs dels capítols, veient que hi ha llibres fets per encàrrec i altres per decisió espontània, suggereix com s'ha mogut, en un marc concret, el món durant el darrer mig segle i com l'escriptor hi ha respost amb sentit cristià.

Contra todo pronóstico, de Fran Beúnza Navarro. Aquest llibre de 300 pàgines, editat per l'Editorial San Pablo, ens proposa ajudar els joves a descobrir el seu objectiu de vida. En un

món entestat a dir-nos que l'experiència de Déu és innecessària i fins i tot molesta, aquest llibre ens ajuda a descobrir una nova realitat més propera a Jesucrist.

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

San Antonio de Padua, el santo de todos

El próximo jueves se celebra la festividad de san Antonio de Padua, presbítero y doctor de la Iglesia, una figura vinculada a san Francisco de Asís y a los primeros tiempos del franciscanismo.

De entrada, hay que decir que el santo de Padua no era italiano sino portugués. Nació en Lisboa alrededor del año 1190 y murió en Padua en el año 1231. En el año 1220 se hizo franciscano y acudió como misionero al norte de África. Cuando estaba regresando a Portugal por razones de salud, una tormenta lo llevó a Sicilia, desde allí fue al convento de Montepaolo (Forlì), donde comenzó a predicar. Fue un buen predicador que llegó a todos los estamentos de la sociedad de su tiempo, desde los más pobres hasta los más ricos. Más tarde, comenzó la tarea de profesor en la ciudad universitaria de Bolonia.

De su enseñanza nació la escuela teológica franciscana. San Francisco, que llamaba amigablemente a san Antonio «mi obispo», le dirigió una carta en la que le decía: «Me alegra que enseñes la sagrada teología a los hermanos, a con-

dición de que, por razón de este estudio, no apagues en ellos el espíritu de oración y devoción, como se dice en la regla».

San Antonio de Padua es un santo bien conocido y querido. Por un lado, se encomiendan a él los obreros del sector de la construcción, que lo tienen como patrón y le piden que los libre de sufrir accidentes. Otros gremios más dulces, como los confiteros y chocolateros, también lo han querido como patrón. Por otro lado, también es un santo protector de las personas que buscan algo perdido y protector de las relaciones de pareja, cuando a veces se debilitan. Sea como sea, este santo nos protege y proporciona tranquilidad.

Cuando hablamos de san Antonio de Padua nos vienen a la mente los «13 martes a san Antonio», que se volvieron muy populares a partir del año 1619. El papa León XIII, en 1898, concedió una indulgencia plenaria a los fieles que, durante trece martes o domingos consecutivos, realizaran actos de devoción en honor al santo.

Cuentan que desde muy joven ya mostraba una sensibilidad especial hacia los más débiles y angustiados. En este sentido, el espíritu misericordioso de este santo ha perdurado en muchos gestos y obras de caridad como el llamado «pan de los pobres», que consistía, en un principio, en una ofrenda de pan a una persona necesitada, en recuerdo de un milagro del santo. Se dice que san Antonio alimentó a unos pobres con todo el pan del convento y milagrosamente el pan volvió a aparecer.

Queridos hermanos y hermanas, no olvidemos el testimonio que nos dejan los santos y santas. Ellos nos indican el camino de la sabiduría cristiana más práctica. Los franciscanos transmiten el deseo realista de llevar a todos «paz y bien». Pidamos esta capacidad de buscar la paz y hacer el bien, como expresión de nuestra fe en Dios que es amor. Un amor que nos ha manifestado, sobre todo, en la persona de su hijo Jesucristo. Felicito a todos los que celebran hoy su onomástica y a todos los que tienen por patrón a san Antonio de Padua.